

Arrest

nr. 201 418 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat Bart VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 maart 2018 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 juli 2017 diende verzoeker een verklaring in van wettelijke samenwoning bij de gemeente Aalst.

1.2. Op 22 augustus 2017 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

1.3. Op 10 november 2017 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning.

1.4. Op 14 maart 2018 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13 septies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: I. A.

geboortedatum: 26.02.1982

geboorteplaats: Ikirun

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 23/08/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Het is onduidelijk sinds wanneer betrokkene in België verblijft. In het verzoekschrift (dd. 13/10/2017) tegen een bevel om het grondgebied te verlaten beweert de advocaat dat betrokkene al sinds 2009 in België zou verblijven. Toch zou hij in 2013 in Nederland hebben gewoond (volgens het verhoor in het kader van de vermoedelijke schijnsamenwoning door de politie van Aalst uitgevoerd op 22/08/2017). Aangezien betrokkene zich bij binnenkomst in België niet heeft aangemeld bij de gemeente, en hij bovendien geen procedure heeft opgestart om zijn verblijf in regel te stellen, is er een risico op onderduiken.

Betrokkene kwam op 19/07/2017 melding doen van een wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane J. S. (OV 5586715 - °05/04/1981) die beschikt over een geldige E – kaart. Ze zouden samenwonen in de stad Aalst. De burgerlijke stand van de stad Aalst weigerde op 10/11/2017 de registratie van deze samenwoning, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Het zou namelijk gaan om een schijnsamenwoning, een samenwoning met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene en niet om een liefdesrelatie te bestendigen. Bovendien geeft de intentie om samen te wonen geen automatisch recht op verblijf. Het staat mevrouw J. vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar de relatie verder te zetten.

Betrokkene kan ook, eenmaal terug in Nigeria, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen.

Betrokkene zal waarschijnlijk ook een inreisverbod opgelegd krijgen. Hij kan steeds een opschorting aanvragen van dit inreisverbod in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken.

In het eerder vermelde verzoekschrift dd. 13/10/2017 meldt de advocaat van betrokkene dat mevrouw J. niet over de financiële middelen beschikt om betrokkene achterna te reizen en dat betrokkene daarom België niet zou mogen verlaten. Mevrouw is zelf verantwoordelijk voor haar financiële middelen – het feit dat zij niet de middelen heeft om betrokkene achterna te reizen is haar eigen verantwoordelijkheid. Er zijn genoeg vacatures op de Belgische arbeidsmarkt voor vrouwen in de fleur van hun leven (37j) die bovendien goed Nederlands spreken. Het geldgebrek is zeker geen goede reden om het illegale bestaan van betrokkene op Belgische bodem verder te zetten of – erger nog - te rechtvaardigen. De advocaat haalt verder ook aan dat de zoon van mevrouw J., J. I. J. (°08/01/2010) een band met betrokkene heeft opgebouwd (deze zoon is volgens de advocaat 10 jaar oud – wat wijst op een slechte dossierkennis van de advocaat, vermits de zoon geboren is in 2010 en hij dus 8 jaar oud is). De zoon kan, tijdens de schoolvakanties, betrokkene gaan bezoeken in Nigeria, of zij kunnen naar daar verhuizen als de band werkelijk zo sterk is.

Het feit dat de zoon school loopt in België hoeft geen belemmering te zijn, in Nigeria zijn immers ook publieke scholen. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen gedurende de periode van scheiding. Hiermee tonen wij aan dat we voldoende rekening houden met de hogere belangen van het kind.

Betrokkene zou mogelijk al geruime tijd in België verblijven. Hij ontwikkelde hier mogelijk een netwerk van sociale contacten en leerde mogelijk één van de landstalen. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch opent langdurig verblijf niet automatisch een recht op verblijf. Hij bracht immers het grootste deel van zijn leven door in Nigeria en spreekt hoogstwaarschijnlijk nog één van de courante talen. Deze elementen zullen het opbouwen van een nieuw privéleven in Nigeria vergemakkelijken. Bij een dergelijk langdurig (illegaal) verblijf dienen we ons af te vragen welke belangen hier nu doorwegen. Het is duidelijk, dat het belang van de staat bij een goede immigratiecontrole en strijd tegen de illegaliteit opweegt tegen de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar illegale privéleven op Belgische grond. Daaruit besluiten we dat een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het privéleven niet hard kan worden gemaakt.

Betrokkene verklaart dat hij in België een echtgenote en kinderen heeft. Hij verklaart ook familie te hebben in België. (info verslag/formulier hoorrecht). In feite zou het gaan om een samenwoning in Aalst met een Nederlandse onderdane J. S. (OV 5586715 - °05/04/1981) die beschikt over een geldige E – kaart. De burgerlijke stand van de stad Aalst weigerde op 10/11/2017 de registratie van deze samenwoning, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Het zou namelijk gaan om een schijnsamenwoning, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene. Bovendien geeft de intentie om samen te wonen geen automatisch recht op verblijf. Het staat mevrouw J. vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene kan ook, eenmaal terug in Nigeria, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Of betrokkene kinderen heeft wordt momenteel niet aangetoond, er is uit het dossier enkel bekend dat de zoon van mevrouw J., J. I. J. (°08/01/2010) een band met betrokkene zou opgebouwd hebben. De zoon kan, tijdens de schoolvakanties, betrokkene gaan bezoeken in Nigeria, of zij kunnen naar daar verhuizen als de band werkelijk zo sterk is. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen gedurende de periode van scheiding. Hiermee tonen wij aan dat we voldoende rekening houden met de hogere belangen van het kind. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen..

Betrokkene verklaart dat hij in België is om zijn leven te redden. Hij heeft naar eigen zeggen alles verloren in Nigeria. (info verslag/formulier hoorrecht). Vermits betrokkene geen asielpcedure heeft opgestart vermoeden we dat er eerder economische redenen zijn waarom zijn leven in gevaar zou zijn. En dat hij in Nigeria geen ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan

foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet te lijden aan of geen weet te hebben van een ziekte die z'n mogelijkheid om te reizen verhindert of die een belemmering vormt om terug te keren naar z'n land van oorsprong. (info verslag/formulier hoorrecht). Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 23/08/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Het is onduidelijk sinds wanneer betrokkene in België verblijft. In het verzoekschrift (dd. 13/10/2017) tegen een bevel om het grondgebied te verlaten beweert de advocaat dat betrokkene al sinds 2009 in België zou verblijven. Toch zou hij in 2013 in Nederland hebben gewoond (volgens het verhoor in het kader van de vermoedelijke schijnsamenwoning door de politie van Aalst uitgevoerd op 22/08/2017). Aangezien betrokkene zich bij binnenkomst in België niet heeft aangemeld bij de gemeente, en hij bovendien geen procedure heeft opgestart om zijn verblijf in regel te stellen, is er een risico op onderduiken. Betrokkene kwam op 19/07/2017 melding doen van een wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane J. S. (OV 5586715 - °05/04/1981) die beschikt over een geldige E – kaart. Ze zouden samenwonen in de stad Aalst. De burgerlijke stand van de stad Aalst weigerde op 10/11/2017 de registratie van deze samenwoning, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Het zou namelijk gaan om een schijnsamenwoning, een samenwoning met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene en niet om een liefdesrelatie te bestendigen. Bovendien geeft de intentie om samen te wonen geen automatisch recht op verblijf. Het staat mevrouw J. vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar de relatie verder te zetten.

Betrokkene kan ook, eenmaal terug in Nigeria, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen.

Betrokkene zal waarschijnlijk ook een inreisverbod opgelegd krijgen. Hij kan steeds een opschorting aanvragen van dit inreisverbod in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken.

In het eerder vermelde verzoekschrift dd. 13/10/2017 meldt de advocaat van betrokkene dat mevrouw J. niet over de financiële middelen beschikt om betrokkene achterna te reizen en dat betrokkene daarom België niet zou mogen verlaten. Mevrouw is zelf verantwoordelijk voor haar financiële middelen – het feit dat zij niet de middelen heeft om betrokkene achterna te reizen is haar eigen verantwoordelijkheid. Er zijn genoeg vacatures op de Belgische arbeidsmarkt voor vrouwen in de fleur van hun leven (37j) die

bovendien goed Nederlands spreken. Het geldgebrek is zeker geen goede reden om het illegale bestaan van betrokkene op Belgische bodem verder te zetten of – erger nog - te rechtvaardigen. De advocaat haalt verder ook aan dat de zoon van mevrouw J., J. I. J. (°08/01/2010) een band met betrokkene heeft opgebouwd (deze zoon is volgens de advocaat 10 jaar oud – wat wijst op een slechte dossierkennis van de advocaat, vermits de zoon geboren is in 2010 en hij dus 8 jaar oud is). De zoon kan, tijdens de schoolvakanties, betrokkene gaan bezoeken in Nigeria, of zij kunnen naar daar verhuizen als de band werkelijk zo sterk is.

Het feit dat de zoon school loopt in België hoeft geen belemmering te zijn, in Nigeria zijn immers ook publieke scholen. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen gedurende de periode van scheiding. Hiermee tonen wij aan dat we voldoende rekening houden met de hogere belangen van het kind.

Betrokkene zou mogelijk al geruime tijd in België verblijven. Hij ontwikkelde hier mogelijk een netwerk van sociale contacten en leerde mogelijk één van de landstalen. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch opent langdurig verblijf niet automatisch een recht op verblijf. Hij bracht immers het grootste deel van zijn leven door in Nigeria en spreekt hoogstwaarschijnlijk nog één van de courante talen. Deze elementen zullen het opbouwen van een nieuw privéleven in Nigeria vergemakkelijken. Bij een dergelijk langdurig (illegaal) verblijf dienen we ons af te vragen welke belangen hier nu doorwegen. Het is duidelijk, dat het belang van de staat bij een goede immigratiecontrole en strijd tegen de illegaliteit opweegt tegen de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar illegale privéleven op Belgische grond. Daaruit besluiten we dat een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het privéleven niet hard kan worden gemaakt.

Betrokkene verklaart dat hij in België een echtgenote en kinderen heeft. Hij verklaart ook familie te hebben in België. (info verslag/formulier hoorrecht). In feite zou het gaan om een samenwoning in Aalst met een Nederlandse onderdane J. S. (OV 5586715 - °05/04/1981) die beschikt over een geldige E – kaart. De burgerlijke stand van de stad Aalst weigerde op 10/11/2017 de registratie van deze samenwoning, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Het zou namelijk gaan om een schijnsamenwoning, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene. Bovendien geeft de intentie om samen te wonen geen automatisch recht op verblijf. Het staat mevrouw J. vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene kan ook, eenmaal terug in Nigeria, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Of betrokkene kinderen heeft wordt momenteel niet aangetoond, er is uit het dossier enkel bekend dat de zoon van mevrouw J., J. I. J. (°08/01/2010) een band met betrokkene zou opgebouwd hebben. De zoon kan, tijdens de schoolvakanties, betrokkene gaan bezoeken in Nigeria, of zij kunnen naar daar verhuizen als de band werkelijk zo sterk is. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen gedurende de periode van scheiding. Hiermee tonen wij aan dat we voldoende rekening houden met de hogere belangen van het kind. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen..

Betrokkene verklaart dat hij in België is om zijn leven te redden. Hij heeft naar eigen zeggen alles verloren in Nigeria. (info verslag/formulier hoorrecht). Vermits betrokkene geen asielprocedure heeft opgestart vermoeden we dat er eerder economische redenen zijn waarom zijn leven in gevaar zou zijn. En dat hij in Nigeria geen ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet te lijden aan of geen weet te hebben van een ziekte die z'n mogelijkheid om te reizen verhindert of die een belemmering vormt om terug te keren naar z'n land van oorsprong. (info verslag/formulier hoorrecht). Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 23/08/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Het is onduidelijk sinds wanneer betrokkene in België verblijft. In het verzoekschrift (dd. 13/10/2017) tegen een bevel om het grondgebied te verlaten beweert de advocaat dat betrokkene al sinds 2009 in België zou verblijven. Toch zou hij in 2013 in Nederland hebben gewoond (volgens het verhoor in het kader van de vermoedelijke schijnsamenwoning door de politie van Aalst uitgevoerd op 22/08/2017). Aangezien betrokkene zich bij binnenkomst in België niet heeft aangemeld bij de gemeente, en hij bovendien geen procedure heeft opgestart om zijn verblijf in regel te stellen, is er een risico op onderduiken.

Betrokkene kwam op 19/07/2017 melding doen van een wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane J. S. (OV 5586715 - °05/04/1981) die beschikt over een geldige E – kaart. Ze zouden samenwonen in de stad Aalst. De burgerlijke stand van de stad Aalst weigerde op 10/11/2017 de registratie van deze samenwoning, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Het zou namelijk gaan om een schijnsamenwoning, een samenwoning met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene en niet om een liefdesrelatie te bestendigen. Bovendien geeft de intentie om samen te wonen geen automatisch recht op verblijf. Het staat mevrouw J. vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar de relatie verder te zetten.

Betrokkene kan ook, eenmaal terug in Nigeria, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen.

Betrokkene zal waarschijnlijk ook een inreisverbod opgelegd krijgen. Hij kan steeds een opschorting aanvragen van dit inreisverbod in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken.

In het eerder vermelde verzoekschrift dd. 13/10/2017 meldt de advocaat van betrokkene dat mevrouw J. niet over de financiële middelen beschikt om betrokkene achterna te reizen en dat betrokkene daarom België niet zou mogen verlaten. Mevrouw is zelf verantwoordelijk voor haar financiële middelen – het feit dat zij niet de middelen heeft om betrokkene achterna te reizen is haar eigen verantwoordelijkheid. Er zijn genoeg vacatures op de Belgische arbeidsmarkt voor vrouwen in de fleur van hun leven (37j) die bovendien goed Nederlands spreken. Het geldgebrek is zeker geen goede reden om het illegale bestaan van betrokkene op Belgische bodem verder te zetten of – erger nog - te rechtvaardigen. De advocaat haalt verder ook aan dat de zoon van mevrouw J., J. I. J. (°08/01/2010) een band met betrokkene heeft opgebouwd (deze zoon is volgens de advocaat 10 jaar oud – wat wijst op een slechte dossierkennis van de advocaat, vermits de zoon geboren is in 2010 en hij dus 8 jaar oud is). De zoon kan, tijdens de schoolvakanties, betrokkene gaan bezoeken in Nigeria, of zij kunnen naar daar verhuizen als de band werkelijk zo sterk is.

Het feit dat de zoon school loopt in België hoeft geen belemmering te zijn, in Nigeria zijn immers ook publieke scholen. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen gedurende de periode van scheiding. Hiermee tonen wij aan dat we voldoende rekening houden met de hogere belangen van het kind.

Betrokkene zou mogelijk al geruime tijd in België verblijven. Hij ontwikkelde hier mogelijk een netwerk van sociale contacten en leerde mogelijk één van de landstalen. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch opent langdurig verblijf niet automatisch een recht op verblijf. Hij bracht immers het grootste deel van zijn leven door in Nigeria en spreekt hoogstwaarschijnlijk nog één van de courante talen. Deze elementen zullen het opbouwen van een nieuw privéleven in Nigeria vergemakkelijken. Bij een dergelijk langdurig (illegaal) verblijf dienen we ons

af te vragen welke belangen hier nu doorwegen. Het is duidelijk, dat het belang van de staat bij een goede immigratiecontrole en strijd tegen de illegaliteit opweegt tegen de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar illegale privéleven op Belgische grond. Daaruit besluiten we dat een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het privéleven niet hard kan worden gemaakt. Betrokkene verklaart dat hij in België een echtgenote en kinderen heeft. Hij verklaart ook familie te hebben in België. (info verslag/formulier hoorrecht). In feite zou het gaan om een samenwoning in Aalst met een Nederlandse onderdane J. S. (OV 5586715 - °05/04/1981) die beschikt over een geldige E – kaart. De burgerlijke stand van de stad Aalst weigerde op 10/11/2017 de registratie van deze samenwoning, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Het zou namelijk gaan om een schijnsamenwoning, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene. Bovendien geeft de intentie om samen te wonen geen automatisch recht op verblijf. Het staat mevrouw J. vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene kan ook, eenmaal terug in Nigeria, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Of betrokkene kinderen heeft wordt momenteel niet aangetoond, er is uit het dossier enkel bekend dat de zoon van mevrouw J., J. I. J. (°08/01/2010) een band met betrokkene zou opgebouwd hebben. De zoon kan, tijdens de schoolvakanties, betrokkene gaan bezoeken in Nigeria, of zij kunnen naar daar verhuizen als de band werkelijk zo sterk is. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen gedurende de periode van scheiding. Hiermee tonen wij aan dat we voldoende rekening houden met de hogere belangen van het kind. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen..

Betrokkene verklaart dat hij in België is om zijn leven te redden. Hij heeft naar eigen zeggen alles verloren in Nigeria. (info verslag/formulier hoorrecht). Vermits betrokkene geen asielprocedure heeft opgestart vermoeden we dat er eerder economische redenen zijn waarom zijn leven in gevaar zou zijn. En dat hij in Nigeria geen ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet te lijden aan of geen weet te hebben van een ziekte die z'n mogelijkheid om te reizen verhindert of die een belemmering vormt om terug te keren naar z'n land van oorsprong. (info verslag/formulier hoorrecht). Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 23/08/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Het is onduidelijk sinds wanneer betrokkene in België verblijft. In het verzoekschrift (dd. 13/10/2017) tegen een bevel om het grondgebied te verlaten beweert de advocaat dat betrokkene al sinds 2009 in België zou verblijven. Toch zou hij in 2013 in Nederland hebben gewoond (volgens het verhoor in het kader van de vermoedelijke schijnsamenwoning door de politie van Aalst uitgevoerd op 22/08/2017). Aangezien betrokkene zich bij binnenkomst in België niet heeft aangemeld bij de gemeente, en hij bovendien geen procedure heeft opgestart om zijn verblijf in regel te stellen, is er een risico op onderduiken.

Betrokkene kwam op 19/07/2017 melding doen van een wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane J. S. (OV 5586715 - °05/04/1981) die beschikt over een geldige E – kaart. Ze zouden samenwonen in de stad Aalst. De burgerlijke stand van de stad Aalst weigerde op 10/11/2017 de registratie van deze samenwoning, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Het zou namelijk gaan om een schijnsamenwoning, een samenwoning met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene en niet om een liefdesrelatie te bestendigen. Bovendien geeft de intentie om samen te wonen geen automatisch recht op verblijf. Het staat mevrouw J. vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar de relatie verder te zetten.

Betrokkene kan ook, eenmaal terug in Nigeria, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen.

Betrokkene zal waarschijnlijk ook een inreisverbod opgelegd krijgen. Hij kan steeds een opschorting aanvragen van dit inreisverbod in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken.

In het eerder vermelde verzoekschrift dd. 13/10/2017 meldt de advocaat van betrokkene dat mevrouw J. niet over financiële middelen beschikt om betrokkene achterna te reizen en dat betrokkene daarom België niet zou mogen verlaten. Mevrouw is zelf verantwoordelijk voor haar financiële middelen – het feit dat zij niet de middelen heeft om betrokkene achterna te reizen is haar eigen verantwoordelijkheid. Er zijn genoeg vacatures op de Belgische arbeidsmarkt voor vrouwen in de fleur van hun leven (37j) die bovendien goed Nederlands spreken. Het geldgebrek is zeker geen goede reden om het illegale bestaan van betrokkene op Belgische bodem verder te zetten of – erger nog - te rechtvaardigen. De advocaat haalt verder ook aan dat de zoon van mevrouw J., J. I. J. (°08/01/2010) een band met betrokkene heeft opgebouwd (deze zoon is volgens de advocaat 10 jaar oud – wat wijst op een slechte dossierkennis van de advocaat, vermits de zoon geboren is in 2010 en hij dus 8 jaar oud is). De zoon kan, tijdens de schoolvakanties, betrokkene gaan bezoeken in Nigeria, of zij kunnen naar daar verhuizen als de band werkelijk zo sterk is.

Het feit dat de zoon school loopt in België hoeft geen belemmering te zijn, in Nigeria zijn immers ook publieke scholen. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen gedurende de periode van scheiding. Hiermee tonen wij aan dat we voldoende rekening houden met de hogere belangen van het kind.

Betrokkene zou mogelijk al geruime tijd in België verblijven. Hij ontwikkelde hier mogelijk een netwerk van sociale contacten en leerde mogelijk één van de landstalen. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch opent langdurig verblijf niet automatisch een recht op verblijf. Hij bracht immers het grootste deel van zijn leven door in Nigeria en spreekt hoogstwaarschijnlijk nog één van de courante talen. Deze elementen zullen het opbouwen van een nieuw privéleven in Nigeria vergemakkelijken. Bij een dergelijk langdurig (illegaal) verblijf dienen we ons af te vragen welke belangen hier nu doorwegen. Het is duidelijk, dat het belang van de staat bij een goede immigratiecontrole en strijd tegen de illegaliteit opweegt tegen de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar illegale privéleven op Belgische grond. Daaruit besluiten we dat een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het privéleven niet hard kan worden gemaakt.

Betrokkene verklaart dat hij in België een echtgenote en kinderen heeft. Hij verklaart ook familie te hebben in België. (info verslag/formulier hoorrecht). In feite zou het gaan om een samenwoning in Aalst met een Nederlandse onderdane J. S. (OV 5586715 - °05/04/1981) die beschikt over een geldige E – kaart. De burgerlijke stand van de stad Aalst weigerde op 10/11/2017 de registratie van deze samenwoning, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Het zou namelijk gaan om een schijnsamenwoning, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene. Bovendien geeft de intentie om samen te wonen geen automatisch recht op verblijf. Het staat mevrouw J vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene kan ook, eenmaal terug in Nigeria, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Of betrokkene kinderen heeft wordt momenteel niet aangetoond, er is uit het dossier enkel bekend dat de zoon van mevrouw J., J. I. J. (°08/01/2010) een band met betrokkene zou opgebouwd hebben. De zoon kan, tijdens de schoolvakanties, betrokkene gaan bezoeken in Nigeria, of zij kunnen naar daar verhuizen als de band werkelijk zo sterk is. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen gedurende de periode van

scheiding. Hiermee tonen wij aan dat we voldoende rekening houden met de hogere belangen van het kind. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen..

Betrokkene verklaart dat hij in België is om zijn leven te redden. Hij heeft naar eigen zeggen alles verloren in Nigeria. (info verslag/formulier hoorrecht). Vermits betrokkene geen asielprocedure heeft opgestart vermoeden we dat er eerder economische redenen zijn waarom zijn leven in gevaar zou zijn. En dat hij in Nigeria geen ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet te lijden aan of geen weet te hebben van een ziekte die z'n mogelijkheid om te reizen verhindert of die een belemmering vormt om terug te keren naar z'n land van oorsprong. (info verslag/formulier hoorrecht). Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat de vordering onontvankelijk is bij gebreke aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en bij gebreke aan een ernstig middel. Een dergelijke beoordeling houdt echter verband met de grondvoorwaarden tot schorsing, zodat de excepties moeten worden verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk

vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De middelen

3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet), artikel 74/14, §3, 1° en 4°, van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 2 en 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 2 van de omzendbrief van 13 september 2013, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 2 VEU en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verder betoogt verzoeker onder meer dat *“het toch wel zeer vreemd is dat er een beslissing te lezen (staat) dat er in het gesloten centrum nog een verder onderzoek zal worden uitgevoerd om na te gaan of er wel een schending zal zijn van artikel 8 en artikel 3 EVRM”*.

3.2.2. De bestreden beslissing bevat inderdaad de volgende zinsnede: *“Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.”*

De Raad merkt vooreerst op dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering een uitvoerbare beslissing is die verwerende partij een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe uitvoerbare beslissing te nemen kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, niet verhinderen dat de thans bestreden beslissing zonder verdere maatregelen kan worden uitgevoerd.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Artikel 1, §1, 6°, van de vreemdelingenwet definieert de *“beslissing tot verwijdering”* als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”*

Het staat niet ter discussie dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing tot verwijdering is in de zin van artikel 1, §1, 6°. Bijgevolg dient de afweging van, onder meer, het gezinsleven, plaats te vinden *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”*, met andere woorden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Met de motivering dat een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 van het EVRM zal plaatsvinden op een later tijdstip, geeft de verwerende partij aan dat zij zich nog geen definitief standpunt heeft gevormd met betrekking tot het door verzoeker ingeroepen gezinsleven. Het feit dat de bestreden beslissing in de voorgaande paragrafen overwegingen bevat met betrekking tot het gezinsleven, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij besluit dat zij het gezinsleven nog grondiger dient te onderzoeken.

In de nota met opmerkingen wordt omstandig betoogd dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij niet voldaan heeft aan de verplichting vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het middel is in die mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Naar luid van artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet wordt de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geacht vervuld te zijn wanneer een ernstig middel wordt gesteund op een grondrecht. Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 8 van het EVRM, is dit te dezen het geval.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot schorsing zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 maart 2018 (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. VERHAERT